

Marti, 10 august 2010

Rezonanțe la jafurile din PIB

Inițial am intenționat să scriu rânduri pline de indignare despre criza economică în care România este prinsă astăzi (ca și multe alte țări, de altfel), arătând mizeriile guvernanților contemporani și suferințele oamenilor. Detest însă să mă alătur, sub orice formă, în astfel de situații grave, care zguduie puternic ființa unui neam, acelei părți a societății și a presei aservite, vinovate – cel puțin în aceeași măsură – de starea nefericită a societății noastre. Mai ales când ambele, mass-media și presupusa opoziție, doresc să apară, prin intermediul unor confuzii și a unei uriașe trișerii, ca fiind imaculate și purtătoare de valori.

Am schimbat de aceea subiectul inițial cu câteva reflecții asupra funcționării PIB-ului, problemă mult mai complicată, generatoare de comportamente și situații care definesc, în profunzime, structura și caracterul unei societăți, inclusiv stările ei de prosperitate, de stabilitate sau de criză.

Produsul Intern Brut este totalitatea bunurilor produse și valorificate, în timpul unui an, de către o țară, care trebuie să-l folosească înțelept și corect, pentru a dezvolta civilizația și caracterul propriului său popor. Analiza pe care doresc să-o fac asupra avuției naționale se vrea a fi, în primul rând, imparțială și fără partipriuri, un punct de vedere civic... deși este de presupus că, prin implacabila conjunctură socială, se va găsi, în final – fără ca lucrul acesta să-i știrbească buna credință – înecată și plină de multiple considerente politice.

Venitul României, în ultimii ani, n-a avut forța să se multiplice și să creeze valori suficiente pentru a scoate societatea din situația pauperă în care sistemul totalitar al comunismului a postat-o, în comparație cu țările din Uniunea Europeană. În ultimul timp, sumele de bani vehiculate în fiecare an au provenit, în mare parte, din privatizări, din materii prime și din forța de muncă exportate, din afaceri și - din păcate, într-o proporție prea mică - din munca și talentul aducătoare de noi valori.

Progresele făcute în domeniile economice și ale infrastructurii sunt evidente dar cu totul incapabile pentru a ne proiecta în rândul țărilor europene dezvoltate. Un studiu al modului în care s-au cheltuit și se cheltuiesc veniturile PIB-urilor autohtone anuale, atât prin bugetul de stat cât și prin piața liberă a capitalului și a inițiativei private, va sublinia, în puține rânduri, imensele tare de caracter induse în rândul populației de manipularile nechibzuite sau de-a dreptul frauduloase ale banilor - inițial comuni, polarizați apoi, cel mai adesea, prin înșelăciune - și, mai cu seamă, cauzele reale ale situației deplorabile a societății românești contemporane.

1. Mijloacele financiare puse la dispoziția guvernelor (bugetele) trebuie să slujească administrației centrale, cu precădere pentru a asigura dezvoltarea și întreținerea mijloacelor de comunicare, pentru a stimula investițiile pe termen îndelungat și pentru a susține manifestările vieții sociale în varii domenii. Toate acestea într-un climat de respect al legii și ordinii interne și al securității granițelor, încadrată în sisteme mondiale de păstrare a păcii. Repartizarea bunurilor - salarizarea... trebuie să țină seama de nivelul de dezvoltare al țării, de competența, caracterul și responsabilitatea fiecărui cetățean, de felul în care acesta își îndeplinește datoria. Diferențele - care pleacă de la prima treaptă de angajare și ajung, în final, la ministru de domeniu - ar trebui să fie corecte și absolut rezonabile, pentru a respecta munca și competența dar și demnitatea și onoarea fiecărui cetățean.

Situația actuală reprezintă însă o cu totul altă realitate: tablouri halucinante ale unor jafuri prezentate ca normalitate. Funcțiile statului sunt năpădite de dorința de a avea rapid, prin orice mijloace, indiferent de merit, cât mai mult din produsul intern brut: salarii aiuritoare, averi, concesiuni, privilegii... Exemple?

O anume madame Zaaroui, de la un oficiu pentru restituirea (nerestituirea?) averilor furate de către comuniști, sub patronajul lui Vosganian, câștigă cel puțin 20.000 de euro pe lună... funcționari guvernamentari au negociat mite colosale, incluse mai apoi în necesarele lucrări de infrastructură, jefuind munca tuturor. S-au născocit sporuri, adausuri și bonusuri care surclasează salariile inițiale, spoliind - și în felul acesta - agoniseala unui popor întreg, pe care-l batjocoresc luând bani pentru integritate, adaptare de după vacanță, stres, pericolozitate, de singurătate, de xerox sau de antenă și multe alte nenumărate invenții de acest gen. Magistrații, prin definiție un corp al onoarei, s-au găsit adesea aliații lumii interlope; un bandit dovedit (cum ar fi Sorin Ovidiu Vântu) scăpă cu prescrieri și este, în momentul de față, în postura de a avea o armată de slugi-moraliste, declarate vedete ale mass-mediei, printre care, de pildă, și derbedeii vocabularelor de maidan Chirieac și Roșca Stănescu. Judecătorii, autori ai unor sentințe a-leatorii - atunci când acestea nu au fost cumpărate - posesori de salarii și sporuri (de ei aprobate!) care le întrec de departe pe cele ale miniștrilor și chiar pe cele ale președintelui, cu pensii dar mai ales cu comportări neobrăzate. Ultima lor decizie de a socoti neconstituțională, în ceea ce-i privește, o lege care se aplică tuturor celorlalți cetățeni, stupefiază prin îndrăzneala disprețului afișat.

Și nici Președintele, și nici Parlamentul și nici gură-cască din nenumăratele guverne democratice europene sau din puzderia de organizații ale drepturilor omului nu întreprind nimic pentru a înlătura definitiv din viața publică asemenea oameni, care și-au arogat dreptul de a citi în Constituție ca în însemnările lui Nostradamus!

Hoți nepedepsiți, funcționari corupți, miniștri incapabili, syndicate vândute, pensii și ajutoare obținute prin în-șelăciuni, indemnizații de tot felul plătite ani la rând, în afara muncii, regulamente care permit salarizarea pe un a-celași post a mai multor persoane, o sarabandă nebună a jefuirii bogățiilor țării și a oamenilor care - prin muncă și talent - produc noi valori.

Pentru a vorbi despre iresponsabilitatea criminală și despre disprețul acesteia față de societate, să ne întoarcem din nou la puterea judecătorească și la zecile și sutele de procese în care statul român a fost condamnat să plătească despăgubiri din cauza sentințelor și procedurilor inechitabile. Nici un magistrat n-a cunoscut pedeapsa malpraxisului! Numeroși deținuți politici primesc, pentru chinurile suferite, despăgubiri (infime!) din piburi și nu din averea (imensă) a torționarilor de atunci, a nostalgicilor de astăzi - părtași ai acelor vremuri - și ai membrilor de partid, cum ar fi drept și moral. Furtul muncii este generalizat și haotic, amestecat cu sporadice acte de dreptate - necesare pentru a înșela și buimăci opinia publică sau, pur și simplu, în-tâmplătoare!

2. Să poposim și în largul sector privat în care orice afacere cuprinde, în sine, un jaf. Când Becali cumpără pe nimic pământ de la țărani nevoiași, abandonăți de ceea ce ar trebui să fie în permanență elita satelor - intelectualii acelor meleaguri - el înșeală și jefuiește vânzând cu prețuri de zeci de ori mai mari decât cele investite. Complicități locale, corupție și mită... fiscalul nu vede, autoritățile nu aud... și toate se spală prin donații la biserică și cheltuieli în sporturi fanatizante. Bani continuă - de la Vespasian și poate mai de mult - să nu aibă miros! Vânzări cu târguieli care pleacă de la 100 ca să ajungă la 1, ilustrând o scară uriașă a furtului, a trișeriilor cotidiene, a unor vieți făcute din matraplazlăcuri.

Afacerile, ne închipuim cu naivitate, s-ar putea desfășura în limite rezonabile, care să răsplătească inițiativa (și nu pânda imundă), talentul (și nu vicleșugul), munca asiduă și pricepută, efortul intens și perseverent (nu lenea și șantajul). Firește, cu condiția ca societatea să fie guvernată de oameni onești și de legi morale, care să construiască împreună, prin persuasiune, pedepse și selecție continuă, condiția umană a unor indivizi ridicați - de înșelători de profesie - la rangul nemeritat de Homo sapiens.

Democrația fără responsabilitate este nu numai inutilă ci și dăunătoare! Când vom înțelege și vom aplica adevărul că votul se cuvine numai indivizilor cu o moralitate și o etică remarcabile și că,

pentru a-și afirma valoarea, el urmează a fi censitar?! W. Churchill spunea că cel mai important argument împotriva democrației este o convorbire de câteva minute cu un alegător de valoare medie. Să adăugăm acestei constatări și listele de palavragii - care desființează, în schimbul unor salarii de mii de euro, furate din PIB, esența dreptului la libertatea cuvântului. Lefegii lui Vântu-Nuș sau ai lui Voiculescu-Felix (Firea, Ciutacu, Gâdea, Stan, R. Dumitrescu...) care au o singură poruncă importantă de îndeplinit: să mintă, să înșele, să calomnieze... Revenind la constatarea lui Churchill, înțelegem că democrația - în drumul ei spre construirea unei societăți cât mai aproape de adevăr - are nevoie de alegători onorabili, integri, cu personalitate și cu încă o mulțime de astfel de calități - care să le ofere o condiție umană superioară!

Devine limpede că nu poți avea o guvernare cinstită și conducători onești atunci când cetățenii fac parte, în marea lor majoritate, din tagma potlogarilor!

Ar părea că situațiile sunt fără ieșire, cercul este întradevăr iremediabil lunecos și fără fisuri, jaful este de neevitat.

Morala care ni se inoculează sună așa: Ești furat, încearcă să furi! Nu munci, este inutil! Biserica vă cere să dați Domnului (prin intermediul slujitorilor săi) din munca voastră. Magistrații v-o iau prin procedee, pleoarii și sentințe cum nici bandiții n-au gândit că se poate; birurile către stat sunt inevitabile. Pirații așteaptă cuvenitele răscumpărări, gangsterii și prostituatele de toate genurile promovează, prin gândirea viciată a gloatei care speră să primească gratis din PIB-ul național, prin buget, din munca altora, sumele promise, cu nonșalanță, de Mircea Geoană (fiu de general de securitate) sau de Dan Diaconescu (prietenul de telefon și de averi al lui Traian Băsescu dar și al Elodiei și al atâtor infractori). Ajunși în fruntea țării, artizanii cinici ai vorbelor goale vor face legea potrivit caracterului lor, demonstrând din plin, mai ales atunci când PIB-ul le va fi la îndemână, locuțiunea latină Homo homini lupus! - Mai bine supuneți-vă, democratic, bravi cetățeni... vor hohoti, în batjocură, viclenii...

Istoria omenirii a arătat că în vremuri de cumpănă ivirea providențială a unui Iisus Nazariteanul, sau a lui Mohamed, sau a lui Budda, sau a unei întâmplări fericite poate fi o posibilă salvare. Acest miracol - care pare acum a nu depinde în nici un fel de noi - reprezintă una din puținele speranțe ale viitorului, pentru construirea unei societăți morale. O societate cu oameni lipsiți de instinctul bazic al cupidității, manifestat cu pregnanță de contemporanii noștri - jefuitori și prigonitori ai adevărului, muncii și ai talentului; adică a principalelor valori care pot da sens și veridicitate existenței umanității, în întregime.

Iar pentru a ne întoarce de unde am plecat - să subliniem că miracolul acesta pare mai necesar ca oricând și țării noastre!

Prof. Dr. Alexandru Ionescu-București